

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Sławomir Machnio (spr.)

Sędziowie SA Przemysław Filipkowski

SA Izabela Szumniak

Protokolant: sekretarz sądowy Ewelina Turlej

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego i oskarżyciela posiłkowego A. B.

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2023 roku sprawy:

1. J. S.- C., urodzonej (...) w W., córki J. i Ł., oskarżonej o czyny z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 279 § 1 k.k. (2 czyny) i z art. 278 § 1 k.k.
2. V. H. (V. H. (1)), urodzonego (...) w D. (Łotwa), syna R. i S., oskarżonego o czyny z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 279 § 1 k.k., z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 278 § 1 k.k.

apelacji obrońców oskarżonych od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie z 07 lipca 2022 roku, sygn. akt V K 222/21

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) łagodzi oskarżonemu V. H. (1) do 5 (pięciu) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy wymiar kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 11 wyroku,
- b) podwyższa do wysokości 2.214 (dwa tysiące dwieście czternaście) złotych, w tym podatek VAT, zasądzone w punkcie 15 wyroku wynagrodzenie dla adw. M. K.- Kancelaria Adwokacka w W. z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej J. S.- C.,
- c) na poczet łącznych kar pozbawienia wolności wymierzonych w punktach 5 i 11 wyroku zalicza:
 - J. S.- C. okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 08 marca 2021 roku godz. 10:10 do 11 października 2021 roku godz. 10:10 i od dnia 08 stycznia 2022 roku godz. 10:10 do 25 stycznia 2023 roku,
 - V. H. (1) okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 08 marca 2021 roku godz. 10:10 do 25 stycznia 2022 roku godz. 10:10 i od dnia 09 kwietnia 2022 roku godz. 10:10 do 25 stycznia 2023 roku.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do J. S.- C. i w pozostałej zaskarżonej części w stosunku do V. H..

III. *Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K.- Kancelaria Adwokacka w W. wynagrodzenie w kwocie 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% VAT, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej J. S.- C. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.*

IV. *Zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze a wydatkami za to postępowanie obciąża Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 453/22</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie wydany w dniu 07 lipca 2022 roku w sprawie *VK 222/21*

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonej J. S.- C.

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
x na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
x w części	x	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on	

	mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x zmiana	
---	------------------	-----------------	--

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru	

			karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p>Apelacja adwokata M. K.-obrońcy oskarżonej J. S.- C. w całości na korzyść tej osoby.</p> <p>Zarzuty apelacyjne:</p> <p>1. Na podstawie art. 438 § 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez uznanie, że działając</p>	<p># zasadne</p> <p>x częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

wspólnie i w porozumieniu z V. H. (1) dokonała napadu rozbójniczego na osobach Z. B. (1) i N. C. (1) używając przemocy w postaci przytrzymywania za odzież, szarpania, uderzania pięściami oraz z osobą posługującą się nożem i przedmiotem przypominającym broń palną kierowanym w głowę pokrzywdzonego zabierając w celu przywłaszczenia mienie w postaci telefonu marki H. (...) wartości 500 zł, portfela z gotówką w kwocie 200 zł i legitymacją szkolną należących do N. C. (1) telefonu marki I. (...) wartości 2500 zł, portmonetki, dowodu osobistego serii (...) oraz kluczy do mieszkania należących do Z. B. (1).

2. Na podstawie art. 438 § 2 art. 410 obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia tj. naruszenie art. 410 kpk w zw. z art. 366 kpk przez przyjęcie za podstawę wyroku całokształtu okoliczności nieujawnionych w toku rozprawy głównej.

3. Na podstawie art. 438 § 2 obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia tj. naruszenie art. 7 kpk przez dokonanie oceny dowodów wskazanych w treści uzasadnienia wyroku pkt. 1.1. oraz 2.1., w szczególności wyjaśnień oskarżonej, zeznań pokrzywdzonego N. R. wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

4. Na podstawie art. 438 § 2 obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia tj. niezastosowanie art. 5 § 2 kpk poprzez uznanie Oskarżonej winną zbrodni wymienionej w pkt 1 sentencji wyroku mino

	<p>istnienia wątpliwości wynikających z materiału dowodowego, których nie udało się usunąć w toku rozprawy.</p> <p>5. Na podstawie art. 438 § 1a kpk, co do kosztów zasądzonych na rzecz obrońcy w pkt. 15 wyroku tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu, naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z § 17 ust. 2 pkt. 5 w zw. z § 18 ust. 1 i 2 w zw. z § 4 ust. 2 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dn. 3 października 2016 przez niewłaściwe zastosowanie.</p>	
<p><i>Apelacja adwokata dr P. H.-obrońcy oskarżonego V. H. w zakresie pkt 6 i pkt 7 oraz pkt. 11 (w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej) i pkt 13 (w zakresie orzeczonego obowiązku zapłaty na rzecz Z. B. (1) kwoty 1.200 zł tytułem częściowego naprawienia szkody) z zarzutami:</i></p> <p>1. Obrazy przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez jednostronnie korzystną dla oskarżenia, dowolną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu określonego w pkt V sentencji wyroku- podczas gdy prawidłowa ocena tego materiału nie może prowadzić do przyjętych przez Sąd ustaleń w przedmiocie dokonania przez</p>	<p># zasadne</p> <p>x częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>	

oskarżonego zarzucanego mu czynu z art. 280 § 2 kk- mając na uwadze błędną ocenę i nieprawidłowe, sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym wnioskowanie, w odniesieniu do poddanych ocenie dowodów z zeznań pokrzywdzonych oraz wyjaśnień oskarżonych, jak również pozostałych źródeł dowodowych.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie i mających wpływ na jego treść- poprzez uznanie oskarżonego V. H. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu określonego w pkt V sentencji wyroku na podstawie zeznań pokrzywdzonych, pomimo że w świetle tychże zeznań wina oskarżonego, jako co najmniej wątpliwa, winna być rozpatrywana przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 kpk.

3. Obrazy przepisów art. 5 § 2 kpk w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu określonego w pkt V sentencji wyroku- poprzez nie dokonanie rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego istniejących i nie dających się usunąć wątpliwości w zakresie okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 280 § 2 kk, mając na uwadze ustalenia wyprowadzone z właściwie ocenionych zeznań pokrzywdzonych oraz wyjaśnień oskarżonych w ich wzajemnym powiązaniu.

4. Obrazy przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk- poprzez jednostronnie korzystną dla oskarżenia, dowolną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w

postępowaniu w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu określonego w pkt VI sentencji wyroku- w sytuacji gdy prawidłowa ocena tego materiału nie może prowadzić do przyjętych przez Sąd ustaleń w przedmiocie dokonania przez oskarżonego zarzucanego mu czynu z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2020r., poz. 2050 ze zm.) („upn”)- mając na uwadze błędną ocenę i nieprawidłowe, sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym wnioskowanie, w odniesieniu do poddanych ocenie dowodów z zeznań pokrzywdzonych oraz wyjaśnień oskarżonych.

5. Obrazy przepisów art. 5 § 2 kpk w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu określonego w pkt VI sentencji wyroku- poprzez nie dokonanie rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego istniejących i nie dających się usunąć wątpliwości w zakresie okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu, mając na uwadze ustalenia wyprowadzone z właściwie ocenionych zeznań pokrzywdzonych oraz wyjaśnień oskarżonych w ich wzajemnym powiązaniu.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.

Zarzuty zawarte w apelacjach, w przeważającej ich części, nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie dalszych rozważań wskazać należy na wątpliwości, co do zakresu zaskarżenia nimi, zapadłego w sprawie wyroku. I tak, jakkolwiek adw. M. K. wskazał, że orzeczenie to skarży w całości na korzyść J.

S.- C. a we wnioskach wystąpił o uniewinnienie tej osoby od wszystkich, zarzucanych jej czynów ewentualnie o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, to jednak z treści postawionych zarzutów-punkty 1., 3., i 4. i uzasadnienia do nich wynikało, że przedmiotem zaskarżenia było wyłącznie skazanie tej osoby za czyn z punktu 1 sentencji wyroku. Szerszy zakres apelacji nie wynikał też z zarzutu 2. („naruszenie art. 410 kpk w zw. z art. 366 kpk”), który to, jakkolwiek nie odnosił się wprost do przypisanego J. S.- C. zbrodni rozboju, to jednak z uzasadnienia apelacji wynikało, że dotyczył wyłącznie tego czynu. Tym samym, w środku odwoławczym wniesionym przez tego obrońcę, nie zostały wskazane jakiegokolwiek podstawy, uzasadniające analizę skazania tej osoby za pozostałe, przypisane jej czyny i w jej konsekwencji, uwzględnienie odnoszących się do nich wniosków. Apelację tę należy więc ocenić jako skarżącą wyrok wyłącznie w części odnoszącej się do czynu z punktu I aktu oskarżenia. Z kolei apelacja adw. P. H. w istocie odnosiła się do poszczególnych punktów wyroku skazującego, a więc co do jego części, a jednocześnie, podobnie jak miało to miejsce w przypadku apelacji adw. M. K., z jej treści wprost wynikało, że obrońca ten skarży wyrok w całości, skoro tak określony został zakres zaskarżenia i zawarte w nim wnioski. Przy czym, zarówno co do rozstrzygnięcia w punkcie „11 wyroku (w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej) i pkt 13 (w zakresie orzeczonego obowiązku zapłaty na rzecz Z. B. (1) kwoty 1.200 zł tytułem częściowego naprawienia szkody)” jak i odnośnie przypisanych nieprawomocnie V.H.

czynów z punktów 8-10 sentencji zaskarżonego wyroku (punkty VII, VIII i IX aktu oskarżenia), w uzasadnieniu apelacji nie znalazły się jakiegokolwiek argumenty, podważające prawidłowość rozstrzygnięcia sądu I instancji w tym zakresie. Uwzględniając powyższe wątpliwości należy przyjąć, że wbrew zapisom w apelacji, także ten obrońca skarżył wyrok jedynie w określonych częściach. Zwrócenia uwagi wymaga też okoliczność, że poza postawionymi zarzutami, obrońca ten skarżył też kwalifikację prawną czynu z punktu VII sentencji wyroku, co wynikało ze sprzecznie wewnątrznie postawionego wniosku o „uniewinnienie go (tj. V.H.-przyp. sądu) od przedmiotowych zarzutów i przyjęciu w tym wypadku popełnienie przez niego przestępstwa z art. 278 § 1 kk”.

Analizując apelację adw. M. K. wskazać też należy na jej błędną konstrukcję. Pierwszym, postawionym w nim zarzutem był błąd w ustaleniach faktycznych gdy tymczasem, jak wynikało z innych zarzutów, miał on charakter wtórny wobec obrazy przepisów postępowania. Apelacja powinna przede wszystkim opierać się na uchybieniach pierwotnych, których konsekwencją w przedmiotowej sprawie mogło być błędne przyjęcie przez sąd I instancji, że oskarżona dopuściła się popełnienia zbrodni.

Idąc dalej, to apelacja adw. M. K. zbudowana została na przedstawieniu jako wiarygodnych wyjaśnień J. S.- C. („Od początku postępowania zarówno Oskarżona konsekwentnie i spójnie przedstawiała wersję zdarzeń zgodną z prawdą, znajdująca również potwierdzenie w całości

pozostałego materiału dowodowego (nagrania, protokoły) z wyłączeniem zeznań pokrzywdzonych świadków”) i podważeniu prawidłowości uznania za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego N. C.. Analiza obrońcy zawarta w tym środku odwoławczym w istocie nie obejmuje oceny innych, zebranych w sprawie dowodów, a w tym wyjaśnień V.H. i zeznań Z. B.. Z kolei odnośnie depozycji pokrzywdzonego, to obejmuje ona wyłącznie wypowiedzi tej osoby z rozprawy sądowej. Nie sposób więc już na wstępie dalszych rozważań uznać, że analiza ta ma charakter wszechstronny i pełny, co istotnie osłabia zawartą w apelacji argumentację.

Odnośnie apelacji adw. P. H. stwierdzić należy, że zawiera ona przede wszystkim uporządkowaną co do etapów zdarzeń w dniu 13 lutego 2021 roku i szczegółową analizę zeznań pokrzywdzonych. Nie sposób nie zgodzić się ze stanowiskiem tego obrońcy, że depozycje Z. B. i N. C. w zakresie, w jakim opisywały nawiązanie przez nich znajomości z J. S.-C. i V.H., wspólne z tymi osobami spożywania alkoholu i przemieszczanie się do Skweru (...) na ul. (...), przebieg przestępstw rozboju i nakłaniania do użycia środka odurzającego a w międzyczasie odprowadzenia na pociąg mężczyzny o imieniu P. i zakupu przez oskarżonego papierosów na prośbę pokrzywdzonego, pozostawiały wiele wątpliwości zwłaszcza, porównując to, o czym świadkowie ci mówili w postępowaniu przygotowawczym i następnie przed sądem. Nie znaczy to jednak, że ustalenia sądu I instancji, że występujące w ww. zeznaniach pokrzywdzonych sprzeczności i

nieścisłości „nie mają (...) znaczenia dla prawnokarnej oceny zachowań oskarżonych, ani też wiarygodności świadka” są wadliwe, dowodzą obrazy przepisów wskazanych w apelacji i w ich następstwie skutkują błędami w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięć, jakie zapadły w wyroku. Należy choćby za adw. M. K. wskazać, że „okoliczności pierwszego kontaktu z Oskarżonymi, towarzystwo osoby trzeciej tj. znajomego o imieniu P., okoliczności przemieszczania się od galerii (...) do miejsca zdarzenia, kupowanie papierosów po drodze” mają w niniejszej sprawie pomniejsze znaczenie i niewątpliwie nie wiązały się z traumatycznymi przeżyciami nie tylko N. C., do którego odnosiła się ta argumentacja ale i dla Z. B.. Obok innych, niżej wskazanych powodów, tłumaczy to niepamięć tych osób co do tych epizodów, występującą już w dacie pierwszego ich przesłuchania w sprawie.

Przechodząc do szczegółów, to ma rację adw. P. H. twierdząc, że gdyby kontakt oskarżonych z pokrzywdzonymi 13 lutego 2021 roku, przed zaistnieniem zdarzenia kwalifikowanego jako rozbój, był krótki i zdawkowy, jak twierdzili ci ostatni, to J. S.- C. i V.H. w swoich wyjaśnieniach nie podawałoby szeregu szczegółów, o których wiedzę mogliby mieć wyłącznie wskutek rozmów z Z. B. i N. C. bądź wobec słyszenia, o czym te osoby między sobą rozmawiają. Na przeszkodzie do przyjęcia wskazanej przez pokrzywdzonych wersji zdarzeń pozostaje też treść dowodów z monitoringu i ze zdjęć, wskazujących na „wspólne przejście

oskarżonych i pokrzywdzonych w okolicy ul. (...)" (vide str. 5 apelacji).

Nie mają natomiast racji obaj obrońcy oskarżonych upatrując niewiarygodności zeznań pokrzywdzonych co do przebiegu rozboju i nakłaniania N. C. do użycia środka odurzającego, a więc okoliczności decydujących dla przyjęcia kwalifikacji karnej przypisanych oskarżonym czynów, głównie z perspektywy zeznań, jakie osoby te złożyły przed sądem. Niewątpliwie przy tym, na tym etapie postępowania, zarówno Z. B. jak i N. C. wypowiedali się w sposób niekonsekwentny oraz częściowo odmienny niż wcześniej, w postępowaniu przygotowawczym w tym, co do najważniejszych okoliczności z punktu widzenia postawionego oskarżonym zarzutu rozboju a więc, czy widzieli u V.H. nóż i przedmiot przypominający broń palną, czy oskarżony ten zabrał rzeczy z kieszeni pokrzywdzonego a jeżeli tak, to jakie, czy wreszcie rzeczy te N. C. wypadły i zostały wówczas zabrane przez V. H.. Depozycje pokrzywdzonych odnośnie zbrodni rozboju wraz z trafnymi, odnoszącymi się do nich wnioskami, zostały przedstawione na str. 6-8 apelacji adw. P. H.. Błędny jest jednak zarzut tego obrońcy, że sąd I instancji dokonując oceny zeznań Z. B. i N. C. i podkreślając wagę procesową tych, złożonych przez te osoby w postępowaniu przygotowawczym, uczynił to w sposób dowolny i nielogiczny oraz, że w sprawie występują okoliczności, które w myśl art. 5 § 2 k.p.k. uzasadniają wystąpienie nie dających się usunąć wątpliwości. Należy zauważyć, że świadkowie ci, na tym właśnie etapie postępowania, w sposób jednoznaczny, bardzo szczegółowy

i zasadniczo zgodny ze sobą oraz wzajemnie uzupełniający się potwierdzili w złożonych depozycjach, że doszło do zdarzenia, w którym oboje oskarżeni, działając wspólnie i w porozumieniu, żądając od nich wydania wszystkich, posiadanych rzeczy, przełamali ich opór przed takim zachowaniem w sposób przyjęty w opisie przypisanego im czynu, to jest po użyciu przemocy, a V.H. dodatkowo po posłużeniu się nożem i przedmiotem przypominającym broń palną. W efekcie tego zabrali N. C. i Z. B., określone w tym opisie przedmioty. Sposób relacjonowania tego przestępstwa dowodził, że dokładnie pamiętali jego przebieg, a więc późniejsze, sądowe zeznania N. C. przeczące tym okolicznościom a nawet podkreślające swoją niepamięć już w trakcie rozmowy z policją, nie mogą zostać uznane za wiarygodne. Odnośnie rozbieżności występujących w tych, składanych w śledztwie depozycjach, to miały one w gruncie rzeczy marginalny charakter i zupełnie trafnie zostały ocenione przez ten sąd jako nieistotne. Dotyczyły choćby tego, czy V.H. posługiwał się nożem sprężynowym czy bliżej nieokreśloną „kosą”, czy celował z przedmiotu przypominającego broń palną w stronę Z. B. czy tylko groził tej osobie „odstrzeleniem” oraz, w jaki sposób N. C. odpierał atak tego napastnika. Rozbieżności te w sposób prawidłowy, bo zgodny z zasadami doświadczenia życiowego i logiki, zostały ocenione przez sąd I instancji dynamicznym i szybkim przebiegiem tego zdarzenia i „stanem emocjonalnym N. C. w jego trakcie” niewątpliwie wynikającym z tego, że to bezpośrednio jego osoby dotyczyła agresja oskarżonego, niosąca potencjalnie dalece niekorzystne skutki dla jego

zdrowia a nawet i życia. W efekcie, w pełni uprawnione było stanowisko tego sądu zaprezentowane co do rozboju i w stosunku do odnoszących się do niego zeznań obu pokrzywdzonych z postępowania przygotowawczego, że okoliczności te powodowały „niemożność zaobserwowania, zapamiętania i odtworzenia go ze wszystkimi detalami”.

Wskazać też należy, że bez względu na to, jak sami pokrzywdzeni oceniali tę okoliczność (vide apelacja adw. M. K.), to w dacie przedmiotowych zdarzeń byli oni nietrzeźwi a Z. B. nadto z tego powodu nawet wymiotowała, co świadczyć mogło o dużej ilości spożytego i nietolerowanego przez organizm tej osoby alkoholu. Okoliczności te potwierdzone zostały choćby zeznaniem N. C. z 14 lutego 2021r. oraz sądowym wyjaśnieniem V.H.. Powszechnie znany jest i w pełni akceptowany argument, że osoby znajdujące się w stanach nietrzeźwości, mogą mieć kłopoty z właściwą percepcją zdarzeń, w jakich uczestniczą. Przy czym, biorąc pod uwagę spostrzeżenia prezentowane w tym fragmencie uzasadnienia, należy przyjąć, że stan ten nie przełożył się w istotny sposób na treść zeznań pokrzywdzonych złożonych w śledztwie.

Dodać w tym miejscu należy, że tuż po dokonaniu tego przestępstwa, pokrzywdzeni powiadomili o nim policję i w toku późniejszych czynności procesowych okazało się, zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonych, że ci ostatni byli w posiadaniu, należących do nich rzeczy. Nie sposób też nie powiązać z przedmiotowym rozbojem rany na palcu N. C., która mimo,

że teoretycznie mogła powstać w przebiegu różnych zdarzeń, to jednak, w sposób zbieżny z opinią lekarza sądowego, w relacji obu pokrzywdzonych stanowiła jeden ze skutków rozboju wynikającym z posługiwania się przez V. H. nożem. Także te okoliczności dowodziły, że pokrzywdzeni stali się ofiarami popełnionego na ich szkodę kwalifikowanego rozboju i oceny tej nie podważają późniejsze, w dużej mierze wątpliwe co do treści, depozycje tych osób. W tych warunkach nie można więc, za adw. P. H., przyjąć innego, niż wynikającego z pierwszych zeznań pokrzywdzonych przebiegu tego zdarzenia i jego prawnokarnej oceny, zaprezentowanych w apelacji tego obrońcy na k.10. W szczególności podkreślić należy, że żadne, wiarygodne dowody nie wskazywały, że w pewnym momencie N. C. i V.H. zaczęli się bić bez wyraźnego powodu i ten ostatni dokonał „zaboru rzeczy posiadanych przez N. C. (1) po ich wypadnięciu z jego kieszeni w wyniku bójki” i to pomijając fakt, że nawet takie zachowanie realizowało znamiona przestępstwa i wbrew wnioskowi apelacji, nie uzasadniało jego uniewinnienia. Podkreślenia wymaga przy tym okoliczność, że V. H. jako powód bójki z N. C. podał to, że (...) on gadał głupoty (...) mówił, że to wszystko przez nas, że nakłaniamy do narkotyków (...). Jakkolwiek w przedmiotowej sprawie nie można było mówić o bójce tych osób w rozumieniu przepisu art. 158 k.k., to jednak wypowiedź ta wprost odnosiła się do innego, przypisanego temu oskarżonemu przestępstwa, o którym będzie mowa niżej. W tym miejscu, w oparciu o to wyjaśnienie należy przyjąć, że traktowanie nakłaniania N. C. do

użycia kokainy jako drugorzędnego, przestępnego epizodu, jaki miał wówczas miejsce, opartego na jednej propozycji V.H. skierowanej do tego pokrzywdzonego nie jest prawidłowe. W rzeczywistości, kwestia ta musiała stanowić istotny element rozmów oskarżonych z pokrzywdzonymi, skoro jej wynikiem oskarżony tłumaczył zaistnienie późniejszych zdarzeń.

Idąc dalej, to niewątpliwie, wpływ czasu pomiędzy zdarzeniami, do jakich doszło w dniu 13 lutego 2021 roku a przesłuchaniami przed sądem pokrzywdzonych, był jednym z elementów, którymi między innymi sąd I instancji w sposób prawidłowy tłumaczył powstanie dość istotnych rozbieżności w ich ówczesnych relacjach w porównaniu z depozycjami z postępowania przygotowawczego. Nie ma przy tym racji adw. P. H. odrzucający tę okoliczność z powodu przyczynienia się Z. B. i N. C. do przesłuchania ich przed sądem po upływie roku od zaistnienia przestępnych zdarzeń jak i prezentując pogląd, że „upływ czasu od tak traumatycznego zdarzenia w żaden sposób nie usprawiedliwia „zapominania” przez pokrzywdzonych na rozprawie kluczowych okoliczności tego zdarzenia”. Fizjologiczny proces zapominania zdarzeń jest niezależny od powodów, dla których przesłuchanie następuje w tej, czy innej dacie od ich zaistnienia. Nadto, zaprezentowany wyżej pogląd nie uwzględnia indywidualnych predyspozycji osób pokrzywdzonych zdarzeniem, które nie podlegają jakimś, teoretycznym wzorom „zapamiętywania” czy „zapominania” trudnych dla nich przeżyć.

Zwrócenia uwagi wymagają też prawidłowe spostrzeżenia zawarte w apelacji adw. M. K., że podczas rozprawy sądowej N. C. opisywał swoje ówczesne samopoczucie zeznając m.in.: „Mam problem ze składaniem zeznań dzisiaj, nie wyspałem się i nie pamiętam połowy rzeczy (...) Potwierdzam odczytane zeznania, skoro są moje, to je potwierdzam. Nie pamiętam tych faktów, które opisuję (...) Mi się wszystko przypominało później z czasem, ale dziś mi się już nie przypomina (...) Nie bardzo przypominam sobie to zdarzenie”. Oczywistym jest, że wypowiedzi te również winny zostać ocenione z punktu widzenia wiarygodności sądowych zeznań pokrzywdzonego, poprzez obniżenie ich procesowej wartości.

Adw. P. H. poddał też w wątpliwość obawę pokrzywdzonych wobec oskarżonych. Jakkolwiek rzeczywiście, „Sąd nie uzasadnił z jakiego powodu może wynikać obawa artykułowana przez pokrzywdzonych”, to nie sposób ocenić jej jako przekonującej a przez to wiarygodnej. Bazując na praktyce orzeczniczej należy wskazać, że zwłaszcza pokrzywdzeni przestępstwami, zgłaszają swoje obawy wobec oskarżonych, które nierzadko nie sposób uznać za obiektywnie uzasadnione. Bagatelizowanie przez osoby wchodzące w skład szeroko pojętych organów „wymiaru sprawiedliwości” takich obaw czy wskazywanie, że nic nie dowodzi ich realności, często nie zmienia jednak, tkwiącego w przesłuchiwanym osobach poczucia zagrożenia i jego wpływu na treść ich depozycji. W przypadku pokrzywdzonych zwrócenia uwagi wymaga jeszcze

jedną okoliczność. Otóż wiele przemawia za przyjęciem, że nie prowadzą oni uporządkowanego i jak się wydaje, zgodnego z przyjętymi normami życia. Z. B. jako nastoletnia osoba została matką a N. C. przebywa w specjalistycznych ośrodkach. Niewykluczone, że oboje mieli już doświadczenia z popełnianiem przestępstw a na pewno są osobami, które to, co wynika z przedmiotu sprawy, mogą spędzać późne wieczory na picciu alkoholu i być może także na używaniu narkotyków. Zapewne wiedzą więc o powszechnie znanych zasadach rządzących wśród osób, do których środowiska takim swoim zachowaniem aspirują a być może do niego już należą, to jest, co ich może negatywnego spotkać, gdy przed organami wymiaru sprawiedliwości obciążają innych, popełniających przestępstwa. Być może obecnie, z tego powodu, nie zgłosiliby popełnienia tego przestępstwa na policję.

Z tych wszystkich powodów, za sądem I instancji należało przyjąć, że sądowe zeznania pokrzywdzonych odnośnie rozboju mogły stanowić podstawę ustaleń tylko w tych fragmentach, który pozostawał w zgodności z ich depozycjami składanymi na etapie postępowania przygotowawczego. Dodać przy tym należy, że zeznanie Z. B. z rozprawy w dniu 8 marca 2022 roku (k.1.071-1.073) w pełni zasadnie skutkowało m.in. zmianą opisu czynu przypisanego oskarżonym, poprzez wyeliminowanie z niego kradzieży pieniędzy z portfela („Mój portfel (...) bez pieniędzy (...) został skradziony”) oraz, zgodnie z jej ówczesnym wnioskiem o naprawienie szkody w wysokości 1200 zł, odpowiadającym w części wartości skradzionego jej

iPhone'a, solidarnym obowiązkiem oskarżonych określonym w pkt 13 sentencji zaskarżonego wyroku.

Podstawy ustaleń w zakresie przestępstwa rozboju, wbrew stanowisku akcentowanemu zwłaszcza przez adw. M. K., nie mogły stanowić wyjaśnienia oskarżonych. Zwrócenia uwagi wymaga okoliczność, że J. S.-C. podczas pierwszego przesłuchania w sprawie (k.354-355) nie złożyła oświadczenia, czy przyznaje się do popełnienia rozboju ale potwierdziła, że było zdarzenie, w którym nie było z jej strony przemocy, „ani nie było tych narzędzi niebezpiecznych” i nie widziała co się dzieje, zapytała dziewczynę (czyli Z. B.) „czy ma pieniądze i nie miała”, nic jej nie zabrała i nie szarpała jej, to jest „Jak się rzuciła do tego chłopaka (N. C., aby mu pomóc- przyp. sądu) to ja ją tylko ciągnęłam na ławkę” a „W. zabrał telefony i portfel tej dziewczyny i chłopaka” i „To był jedyny napad z W.”. Podobnej treści wyjaśnienia, to jest z jednej strony zaprzeczające popełnieniu przestępstwa rozboju, a w tym z użyciem niebezpiecznych przedmiotów, a z drugiej potwierdzające zabranie N. C. telefonów i pieniędzy, w tym należących do Z. B., oskarżona złożyła też w trakcie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania (k.375). Z kolei wyjaśniając przed sądem (k.957-962), J. S.-C. nie przyznała się do dokonania rozboju wyjaśniając m.in., że w „parku, w którym doszło do zdarzenia, szarpania (...) chociaż na początku to wyglądało tak, jakby się przepychali na żarty. My usiadłyśmy na ławce i nic nie robiłyśmy. To wyglądało jak próba sił pomiędzy pokrzywdzonym

a oskarżonym (...) Doszło do tej kradzieży (...) ja wyjęłam ten telefon z kieszeni, natomiast nie szarpałam, nie było żadnego noża, broni (...) Od N. C. (1) był zabrany drugi telefon (...) od tej dziewczyny był zabrany też portfel. W portfelu był dowód osobisty i około 80 zł. Ja nie widziałam, żeby ktoś kogoś uderzył, ani sama nie uderzyłam (...) bójki nie było”. Nadto, oskarżona wyjaśniła, że w pewnym momencie Z. B. osunęła się z ławki „ale raczej wynikało to z jej nietrzeźwości. Ona śmiała się z tej szarpaniny” oraz opisując okoliczności wejścia w posiadanie rzeczy pokrzywdzonych dodała m.in., że „Portfel pokrzywdzonej wystawał jej z kieszeni. Telefon trzymała w drugiej kieszeni kurtki. Ja jej nie obszukiwałam. Dopiero po całym zdarzeniu, jak już byłam w domu zauważyłam dowód osobisty (...) W czasie tej bójki ten chłopak dał portfel i telefon tej dziewczynie, a ja później jej zabrałam i dlatego wiedziałam, gdzie te rzeczy są”.

Z kolei V.H. w trakcie pierwszego przesłuchania (k.359-360) przyznawał się do wszystkich zarzutów ale kwestionował, jakoby w trakcie rozboju posługiwać się miał nożem i pistoletem, których nie posiadał. Dodał przy tym, że zaczęła się szarpanina z N. C., który „coś ćwiczył” a „J. siedziała na ławce z tamtą dziewczyną, nie wiem kto ją okradł (...) Telefony trafiły jeden do lombardu, drugi został komuś oddany”. Zbliżonej treści wyjaśnienia, oskarżony ten złożył także w trakcie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania (k.365) i podczas przesłuchania w dniu 19.07.2021r. (k.711). Z kolei podczas przesłuchania przed sądem (k.962-964), oskarżony m.in.

wyjaśnił, że pobił N. C. i jak turlał się z nim, to zabrał mu telefon i „chyba nic więcej, nie pamiętam dokładnie. Nie miałem noża, ani przedmiotu przypominającego broń (Z N. C. (1) doszło do szarpaniny (...) Oskarżona nikogo nie uderzyła, nikogo nie szarpała”. Co do zaboru rzeczy, to V.H. dodał, że „Telefon i portfel wypadły N. (...) Ja zabrałem ten telefon (...) Nie oddałem mu tego telefonu”.

Wyjaśnienia oskarżonych nie sposób ocenić jako zborne, dokładne, konsekwentne i w pełni zgodne ze sobą a przez to wiarygodne. Podając przebieg inkryminowanego zdarzenia, osoby te starały się pominąć te jego elementy, które mogły ich narazić na odpowiedzialność za rozbój w typie kwalifikowanym, jak również minimalizowały i bagatelizowały swoją agresywną postawę wobec pokrzywdzonych. Z wyjaśnień tych w istocie wynikało przyznanie się do kradzieży w postaci zabrania pokrzywdzonym, należących do nich rzeczy, przy czym, i w tym zakresie, oskarżeni nie wypowiadali się w sposób pozwalający na niewątpliwe ustalenie, kto z nich i w jaki sposób to zrobił.

Miał więc rację sąd I instancji dając wiarę wyjaśnieniom oskarżonych tylko w takim zakresie, który był zgodny z uznanym za wiarygodny, pozostałym materiałem dowodowym w sprawie.

Przechodząc w tym miejscu do przestępstwa nakłaniania do użycia środków odurzających, to jak zostało to już wyżej wskazane, między innymi w oparciu o argumentację zawartą w apelacji adw. P. H. należało przyjąć, że w okresie poprzedzającym zbrodnię rozboju,

pokrzywdzeni i oskarżeni przebywali jakiś czas razem. Wówczas, co wynikało z wyjaśnień oskarżonych, w tym ze wskazanych wyżej wyjaśnień V.H. jak i z zeznań pokrzywdzonych, były między nimi oraz pomiędzy pokrzywdzonymi prowadzone rozmowy o narkotykach. Zwraca przy tym uwagę, wskazana również w apelacji tego obrońcy, sprzeczność w wypowiedziach J. S.- C. i V.H. co do tego, czy mieli wówczas ze sobą narkotyki, a jeżeli tak, to jakie, jak i zgodność ich wypowiedzi w podnoszeniu, że była nimi, tj. kokainą, przede wszystkim zainteresowana Z. B..

Odnosnie propozycji V.H. udzielenia tego narkotyku N. C., najpełniej i najdokładniej opisał go właśnie ten świadek w cytowanych m.in. w tym środku odwoławczym zeznaniach z 14 lutego 2021 roku i 19 maja 2022 roku, które słusznie zostały uwzględnione przez sąd I instancji jako podstawa ustaleń w sprawie, że po tym, jak V.H. zakupił dla niego papierosy i w momencie, gdy znajdowali się jeszcze „obok sklepu” (...) Ten mężczyzna powiedział, że proponuje koks, a ja mu odpowiedziałem cytuję- Ty k... widziałeś na oczy koks. I z Z. odeszliśmy od nich” oraz „Coś z tym było, że oskarżony mi proponował koks. Koks to narkotyki pewnie mocne. Z koksem kojarzy mi się węgiel”. Propozycja ta w pełni wyczerpywała znamię „nakłaniania do użycia środka odurzającego” i to nawet przy uwzględnieniu argumentacji zawartej w apelacji adw. P. H., gdzie słowo „nakłania”, czyli „wpływa na czyjąś decyzję”, wytłumaczone zostało poprzez jego synonimy, takie m.in. jak „namawianie” czy „skłanianie do użycia”, które odpowiadały przedmiotowemu zachowaniu V.H..

Nie można więc w tym zakresie twierdzić o występowaniu jakichkolwiek wątpliwości, które w myśl przepisu art. 5 § 2 k.p.k., winny zostać rozstrzygnięte na korzyść tego oskarżonego. Niewątpliwie przy tym, ze wszystkich dowodów, wiążących się z omawianą kwestią nie wynikało, że N. C. chciał użycia kokainy, a więc, że nie trzeba było go do tego namawiać. Wręcz przeciwnie, z dowodów tych wynikało, że odrzucił tę propozycję a z wyjaśnień oskarżonych wynikało też, że nie chciał, aby narkotyk ten użyła Z. B.. Wreszcie, zwrócenia uwagi wymaga okoliczność, że propozycja V.H. nie wiązała się z pokazaniem pokrzywdzonym narkotyków, co nie podważa jej przestępnego charakteru.

Zbieżne zeznania z depozycjami N. C. złożyła też Z. B.. W tych warunkach nie można twierdzić, że pomiędzy procesowymi wypowiedziami tych osób doszło do „zasadniczych sprzeczności”. Jakkolwiek więc pokrzywdzona powiedziała przed sądem I instancji, że ona również, obok N. C. była adresatem propozycji udzielenia kokainy, to treść precyzyjnych zeznań jej partnera przesądzała, że mogło to być jej mylne wyobrażenie wynikające zarówno z jej ówczesnego stanu nietrzeźwości jak i wiążące się z wyżej już omówioną okolicznością, zgodnie wynikającą z wyjaśnień oskarżonych, że chciała jej użycia. Na marginesie ustaleń, które mogły zostać poczynione w oparciu o zeznania pokrzywdzonej pozostaje, nie objęta zarzutem karnym kwestia, że J. S.- C. również namawiała do użycia narkotyków. Za podstawę stanowiska adw. P. H. o „zasadniczych sprzecznościach” w depozycjach nie może być też

traktowana w gruncie rzeczy mało istotna okoliczność, czy propozycja udzielenia narkotyków padła przy sklepie, w którym zakupione zostały papierosy czy pod Galerią (...).

Odnośnie części uzasadnienia zatytułowanej „Podstawa prawna wyroku”, miał dużo racji adw. P. H. podnosząc, że zawarte w nich rozważania w zasadzie nie zawierały odniesienia do okoliczności przedmiotowej sprawy. Jedynie nieliczne sformułowania sądu wprost interpretowały zachowania oskarżonych w kontekście przypisanych im zarzutów, a w tym uwaga odnosząca się do rozboju, że „oskarżona obejmowała w pełni zamiarem i świadomością oraz aprobowała wszystkie działania oskarżonego jednocześnie podejmując własne”. Należy przy tym dodać, że uchybienie to, nie może być traktowane jako odnoszące się do treści wyroku i uzasadniać uchylenie bądź zmianę tego orzeczenia, gdyż dotyczyło fazy procesu już po jego wydaniu. Jako takie, dowodzi obrazy przepisu art. 424 § 1 k.p.k., które nie miało wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.

Niewątpliwie przy tym, swoim zachowaniem, w zakresie objętym apelacją, oskarżeni zrealizowali znamiona rozboju kwalifikowanego a V.H. także czynu z art. 58 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

I tak, zebrane w sprawie dowody, ocenione przez sąd I instancji jako stanowiące podstawę ustaleń wskazywały, że oboje oskarżeni, działając wspólnie i w porozumieniu, żądając wydania im rzeczy posiadanych przez pokrzywdzonych i dla

przełamania ich oporu, używając w stosunku do nich przemocy w postaci przytrzymywania za odzież, szarpania, uderzania pięściami a V.H. nadto posługując się nożem i przedmiotem przypominającym broń palną, dokonali zaboru dwóch telefonów na szkodę Z. B. i N. C. oraz portfela i kluczy od mieszkania pierwszej z tych osób a następnie objęli nad tymi rzeczami władztwo. Przy czym pojęcia „działania wspólnie i w porozumieniu”, „przemoc”, „posługuje się”, „zabór” i „władztwo” należało zastosować w rozumieniu tych pojęć, zaprezentowanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zwrócenia uwagi wymagał też fakt, że przemoc ta poprzedzała zabór, bądź miała miejsce w chwili jego dokonywania oraz, że rodzaj podjętych przez oskarżonych działań, zakładając pełną poczytalność tych osób, ich należyte, odpowiednie do wieku doświadczenie życiowe oraz artykułowane wobec pokrzywdzonych żądania wydania im rzeczy wskazywał, że zamierzali w ten sposób wspólnie ich okraść. Nie miała natomiast miejsca sytuacja, gdy oskarżeni, nie podejmując wskazanych wyżej sposobów działania, zabrali z ziemi przedmioty, które wypadły pokrzywdzonym z kieszeni bądź, że zostały im one dobrowolnie przez te osoby wydane.

Zwrócenia uwagi wymaga też fakt, że efektem dokonanego rozboju było też zabranie Z. B. dowodu osobistego a więc dokumentu „stwierdzającego tożsamość” tej osoby, którym to J. S.- C. w późniejszym czasie posłużyła się w lombardzie. Właśnie to zachowanie tej oskarżonej w zbiegu z możliwością dokonania przez obu napastników oceny, jeszcze na

etapie dokonywania rozboju, które przedmioty należy pokrzywdzonym zabrać, składały się na przyjęcie stanowiska, że doszło do kradzieży tego dokumentu jako działania z ich strony podejmowanego w sposób w pełni świadomy i celowy.

W pełni trafnie, sąd I instancji przyjął wreszcie kumulatywną kwalifikację (w zw. z art. 11 § 2 k.k.) przepisów art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k.

Niewątpliwie też, w przypadku V.H. doszło do w pełni świadomego i zamierzonego zrealizowania znamion przestępstwa z art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd I instancji w sposób w pełni prawidłowy opisał, na czym zachowania realizujące znamiona tego czynu polegają i uwzględniając zebrane w sprawie dowody oraz powyższe, zaprezentowane w niniejszym uzasadnieniu rozważania należy przyjąć, że uwagi te w pełni odnoszą się do ww. oskarżonego i podejmowanych przez niego w tym zakresie działań.

Biorąc wreszcie pod uwagę treść konsekwentnych zeznań osoby pokrzywdzonej czynem opisanym w punkcie VII aktu oskarżenia, jak i sprzeczność z nimi wyjaśnień oskarżonych, które nadto, pozostawały w oczywistej sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego, że dostali się do sklepu (...) używając chwilę wcześniej znalezionych, oryginalnych do niego kluczy a nie poprzez użycie, jak wynikało z zebranego w sprawie materiału dowodowego, nieokreślonego narzędzia do otwarcia zamka drzwiowego, sąd II instancji nie zmieniał

jego kwalifikacji, przyjętej w zaskarżonym wyroku. W tym wypadku doszło do zrealizowania przez obu oskarżonych, działających wspólnie i w porozumieniu, znamion przepisu art. 279 § 1 k.k. w rozumieniu zaprezentowanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a więc jako efekt fizycznego przełamania tego przedmiotu, czyli zamka.

Żadnych zastrzeżeń nie budzą rozstrzygnięcia sądu I instancji odnoszące się do wymiaru kar jednostkowych oskarżonym i kary łącznej J. S.- C. oraz poza wynagrodzeniem dla adw. M. K. za udział w postępowaniu przed sądem I instancji, także pozostałe rozstrzygnięcia jakie zapadły w zaskarżonym wyroku.

Odnosnie wymiaru łącznej kary pozbawienia wolności orzeczonego wobec V.H. w punkcie 11 wyroku, to sąd I instancji, porównując ten wymiar z wymiarem kary łącznej orzeczonej wobec J. S.- C., nie uczynił tego w sposób wewnętrznie spójny. Otóż wobec oskarżonej, osoby wielokrotnie wcześniej karanej sędownie, za 4 czyny o dość dużej społecznej szkodliwości, wymierzona została stosunkowo niewysoka, łączna kara pozbawienia wolności „na zasadzie asperacji bliższej absorbcji”, tj. w wymiarze 3 lat i 10 miesięcy czyli będąca o 2 lata i 3 miesiąca niższa od sumy jednostkowych kar pozbawienia wolności. W tym zakresie została wzięta pod uwagę „nieodległość czasowa przypisanych jej czynów”. Tymczasem V.H., sprawca 5 przestępstw popełnionych w analogicznych jak oskarżona warunkach, które nie zostały jednak wskazane w uzasadnieniu wyroku i który nie był wcześniej karany

sądownie, został skazany na karę łączną „na zasadzie asperacji” w wymiarze 6 lat i 10 miesięcy, a więc tylko o 1 rok i 3 miesiące niższym od sumy kar jednostkowych. Karą łączną pozbawienia wolności uwzględniając okoliczności przedmiotowej sprawy i dyrektywy jej wymiaru, którą należało orzec wobec V.H., jest kara 5 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Odnosnie zmiany rozstrzygnięcia zawartego w pkt 15 wyroku, to miał rację adw. M. K., że przyznane mu przez sąd I instancji wynagrodzenie było zaniżone. Uwzględniając nakład pracy tego obrońcy a w tym udział w 6 rozprawach sądowych i stawkę powiększoną o 50%, wynagrodzenie to, uwzględniając nadto podatek VAT, powinno wynosić 2.214 zł. Należy dodać, że wskazany w apelacji udział adw. M. K. w co najmniej 2 posiedzeniach i dokonanie przez niego co najmniej 3 innych czynności procesowych, wchodził w zakres opłaty przewidzianej w § 17 ust. 2 pkt. 5 i § 20 wskazanego w apelacji rozporządzenia.

Wnioski:

**Apelacja adwokat M. K.-
obrońcy oskarżonej J. S.- C.:**

a) na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 § 1 o zmianę wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,

b) co do kosztów zasądzonych na rzecz Obrońcy o zasądzenie ich w

zasadny

x częściowo zasadny

niezasadny

<p>wysokości 4 650 zł powiększonej o stawkę podatku VAT 23%,</p> <p>c) o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej Oskarżonej z urzędu, nieopłaconej w części ani w całości powiększonych o stawkę podatku VAT 23% na etapie Sądu II instancji.</p>		
<p>Apelacja adwokat dr P. H.-obrońcy oskarżonego V. H. (1), na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. o:</p> <p>a) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji,</p> <p>ewentualnie o</p> <p>b) zmianę wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżonemu V. H. (1) nie można przypisać odpowiedzialności za czyny określone w pkt V i VI sentencji wyroku (aktu oskarżenia) i uniewinnienie go od przedmiotowych zarzutów, przy uwzględnieniu modyfikacji zarzutu określonego w pkt. VII sentencji wyroku i przyjęciu w tym wypadku popełnienia przez niego przestępstwa z art. 278 § 1 kk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Uwagi jak wyżej. Odnośnie wniosku adw. M. K. wskazanego wyżej w podpunkcie c), to został on uwzględniony z przyczyn, o których będzie mowa w punkcie 6 niniejszego uzasadnienia.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Punkty 11 i 15 zaskarżonego wyroku oraz rozstrzygnięcie co do zaliczenia oskarżonym okresów rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonych wobec nich łącznych kar pozbawienia wolności.	
Zwiążle o powodach zmiany.	
Odnośnie dwóch pierwszych zmian, sąd wypowiedział się wyżej. Z kolei zmieniając zaskarżony wyrok co do okresów zaliczenia na poczet łącznych kar pozbawienia wolności, sąd uwzględnił okresy wykonywania przez oskarżonych kar w innych sprawach oraz rzeczywiste ich pozbawienie wolności w przedmiotowej sprawie, do dnia wydania wyroku przez sąd II instancji łącznie.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
J. C.	III	Na podstawie art. 618 § 11 k.p.k. w zw. z § 17 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. Dz.U.2019.18 t.j. z dnia 2019.01.04), sąd przyznał adw. M. K. wynagrodzenie za wykonywanie funkcji obrońcy z urzędu dla oskarżonej.
J. C. i V. H. (1)	IV	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. sąd zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze a wydatkami za to postępowanie obciążył Skarb Państwa.

7. PODPISY
SSA Sławomir Machnio SSA Przemysław Filipkowski SSA Izabela Szumniak

8. CZĘŚĆ WSTĘPNA

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie wydany w dniu 07 lipca 2022 roku w sprawie **V K 222/21**

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego V. H.

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
☒ na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
☒ w części	☒	co do winy
☒	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
---	--	--